

EI TÄMÄ OLE KUOLEMAKSI, VAAN JUMALAN KIRKKAUDEKSI

Joh. 11:1-16

1. Eräs Lasarus-niminen mies oli sairaana. Hän asui Betaniassa, Marian ja tämän sisaren Martan kylässä.

2. Maria oli se, joka voiteli Herran hyvän-tuoksuisella voiteella ja kuivasi hänen jal-kansa hiuksillaan, ja sairaana oli hänen vel-jensä Lasarus.

3. Niin sisaret lähettivät Jeesukselle sanan: "Herra! Hän, joka on sinulle rakas, on sai-raana."

4. Sen kuultuaan Jeesus sanoi: "Tämä sai-raus ei ole kuolemaksi vaan Jumalan kun-niaksi, että Jumalan Poika tulisi kirkastetuk-si sen kautta."

5. Jeesus rakasti Marttaa ja hänen sisar-taan sekä Lasarusta.

6. Kun hän kuuli Lasaruksen olevan sairaa-na, hän viipyi vielä kaksi päivää sillä seu-dulla, missä oli.

7. Vasta sitten hän sanoi opetuslapsilleen: "Menkäämme takaisin Juudeaan."

8. Opetuslapset sanoivat hänelle: "Rabbi, vastahan juutalaiset yrittivät kivittää sinut, ja taasko sinä menet sinne?"

9. Jeesus vastasi: "Eikö päivässä ole kaksi-toista tuntia? Se, joka kulkee päivällä, ei kompastu, sillä hän näkee tämän maailman valon.

10. Mutta se, joka kulkee yöllä, kompastuu, koska hänessä ei ole valoa."

11. Tämän puhuttuaan hän sanoi heille: "Ystävämme Lasarus nukkuu, mutta minä menen herättämään hänet."

12. Niin opetuslapset sanoivat hänelle: "Herra, jos hän nukkuu, hän paranee."

13. Jeesus puhui hänen kuolemastaan, mutta he luulivat, että hän puhui unessa nukkumisesta.

14. Silloin Jeesus sanoi heille suoraan: "La-sarus on kuollut.

15. Teidän tähtenne minä iloitsen siitä, ett-en ollut siellä, jotta te uskoisitte. Menkääm-me nyt hänen luokseen."

16. Niin Tuomas, jota sanottiin Didymok-seksi, sanoi toisille opetuslapsille: "Men-käämme mekin sinne kuolemaan hänen kanssaan."

Millaista on rukouksesi?

Millaista on sinun rukouselämäsi? Millaisia vastauksia olet saanut Herralta? Millaisia yhä odotat? Millaisia pettymyksiä olet joutunut kokemaan, kun rukouksiisi ei näytä tulevan lainkaan vastauksia tai asiat menevät aivan päin vastoin kuin toivoisit? Millä tavalla olet saanut kokea Herran vastaavan toisten esirukouksiin puolestasi?

Tekstimme on osa Johanneksen evankeliumin 11 luvun jakeiden 1-53 muodostavaa yhtä kaikkein suurenmoisimmista kuvauksista Jeesuksen toiminnasta. Se on täynnä väriä, elämää, liikettä, vahvoja tunteita ja voimaa, surua ja voittoa. Kertomuksesta heijastuu, millainen ihminen syvimmältä olemukseltaan on ja millainen on Herran voima ja kirkkaus. Jaksomme muodostuu tapahtumista, jotka johtivat viimeisen suuren tunnusteen tekemiseen. Seuraavat käsittelevät sitten itse ihmettä, Lasaruksen herättämistä eloon.

Jaksomme tapahtumat vuorottelevat Betanian kylässä ja Jordanin toisella puolella. Aluksi jakeissa 1-3 ollaan Betaniassa, ja jakeissa 4-16 Jordanin toisella puolella. Ensi jaksossa näyttämö siirtyy jälleen Betaniaan.

Hätä Betaniassa 1-3

Betaniassa oltiin hädässä, sillä Marian ja Martan veli Lasarus oli vakavasti sairaana. Johannes selvittää tarkkaan kenestä evankeliumien Marjasta oli kysymys:

"Tämä Maria oli se, joka voiteli Herran jalat hajuvoiteella ja pyyhki ne hiuksillaan."

Tämä hajuvoiteella voitelemisen tapahtui myöhemmin ja on kuvattu luvussa 12. Johanneshan kirjoitti paljon myöhemmin, ja juuri tuo Jeesuksen voitelu oli se, joka erityisellä tavalla kuvasi tätä Mariaa.

Näistä sisaruksista tiedämme yhtä ja toista Luukkaan evankeliumin 10. luvun lopun perusteella. Kun Luukas toteaa, että Martta oli talon emäntä ja Maria mainitaan vain hänen sisarenaan, Johanneksen kuvauksen mukaan koko kylä kuului Marialle. Hyvä nainen voi omistaa talon ja emännöidä sitä aina kuolemaansa asti, mutta toisen tyyppinen nainen voi rakkaudellaan ja toiminnallaan pitää käsissään kokonaista kylää! On ilmiselvää, että heidän kotinsa, jossa Jeesus mielellään vieraili, oli paikka, jossa Hän koki olevansa "kotonaan".

Nyt Lasarus oli sairaana eikä Jeesus ollut siellä. Todennäköisesti Lasarus oli selvästi nuorempi kuin sisarensa, sillä hänellä ei tuntunut olevan vielä suurtakaan vastuuta kodin pyörittämisestä. Sisarukset ajattelivat, että tilanne olisi ollut aivan toinen, jos Jeesus olisi ollut paikalla. Ehkä he olivat oikeassa, mutta kertomuksen kulku osoittaa, että vaikka Jeesus ei ollut fyysisesti paikalla, Hän tiesi täsmälleen, mitä kodissa tapahtui ja oli siis kuitenkin "paikalla".

Rukous alkaa taivaasta

Meidänkin on hyvä muistaa aina, että Herra tietää ja näkee kaiken aikaa tilanteemme, hätämme ja tuskamme, paljon ennen kuin me alamme rukouksessa puhumaan Hänelle tai toiset alkavat rukoilla puolestamme. Itse asiassa rukouksemme ja pyyntömme alkavat taivaasta ja Pyhä Henki pukee ne sitten meissä tai esirukoilijoissamme sanoiksi, jotka nousevat jälleen Herran valtaistuimelle asti. Sieltä tulee sitten täsmällisen oikeaan aikaan vastaus. Rukous on siis Herran työtä meissä. Ilmestyskirjassa näemme jopa senkin, että seurakunnan esirukous vaikuttaa jopa Jumalan maailmanhallintaan siten, että Hän itse vaikuttaa seurakunnassaan mielensä mukaisen rukouksen ja vastaa siihen sitten toiminnallaan viemällä maailmanhistoria pelastettujen kannalta ihmeelliseen ja ihanaan lopputulokseen, jossa Herra itse on saava kiitoksen ja kunnian ja Jumala on oleva kaikki kaikessa.

Herra herättää rukouksen

Pieni esimerkki tavasta, jolla Jumala toimii tulokoon Etiopian lähetysten rintamalta vuosien takkaa. Kyösti Jokimies, Kansanlähetyksen lähetti oli työssä Addis Abebassa. Eräänä yönä eräs suomalainen naishenkilö heräsi yöllä siihen, että häntä kehoitettiin nousemaan rukoilemaan Jokimies-nimisen henkilön puolesta. Tämä nainen ei tuntenut ketään sen nimistä ihmistä, mutta kuuliaisena saamalleen kehotukselle kävi rukoukseen aamu varhaisella. Täsmälleen saman aikaisesti Etiopiassa Kyöstin kimppuun hyökkäsi kirvestä heiluttaen yksi etiopialaisista työmiehistä. Hän lähestyi takaa päin, mutta aivan ihmeen kautta Kyösti kääntyi oikealla hetkellä ja isku, joka oli suunnattu hänen päähänsä meni sen verran ohi, että lopulta Kyösti selvisi käsi luun murtumalla ja lommona kalloon. Hänen puolestaan rukoillut nainen alkoi kysellä Jokimies nimisiä henkilöitä ja sai myöhemmin kuulla, miten Jumala oli vastannut hänen rukoukseensa pelastamalla Kyöstin hengen. 20 vuotta myöhemmin iskun jälkivaikutuksena hän sairastui Parkinsonin tautiin ja on nyt ollut pari vuotta aivoverenvuodon tähden halvaantuneena. Hänen vaimonsa hoitaa häntä suurella rakkaudella ja rukoilee paranemista. Voi olla, että tähän viimeiseen rukoukseen vastaus tulee olemaan uusi ylösnousemusruumis kirkkaudessa. Mutta vaille vastausta sekään rukous ei jää.

Toinen esimerkki tavasta, miten Herra herättää rukouksen, tulee meidän perheestämme. Vuonna 1992 tyttäreemme Sinikka, joka oli silloin 21 vuotias, sai sairauskoh-
tauksen ja hyppäsi 6. kerroksen tasolta asfalttiin. Suureksi hämmästyksellemme hän jäi henkiin ja toipui jopa kävelijäksi. Hän sai myös toimia myöhemmin noin 13 vuotta kanssamme lähetystyössä Japanissa. Kun häntä Kuopion yliopistollisessa sairaalassa kolme lääkäriä leikkasi eri paikoista samaan aikaan minun ja Lean sydämiin laskeutui merkillinen taivaallinen rauha. Pari päivää tämän tapahtuman jäl-
keen sain puhelun Toivo Oksmannilta Kaavilta. Tieto Sinikan tilanteesta ei ollut ehti-
nyt hänelle asti, vaikka heti tapahtuman jälkeen pyysimmekin esirukoustukea lähet-
täjiltämme. Toivo kysyi: "Mitä teille oikein toissapäivänä tapahtui, kun minun oli aa-
musta iltaan pakko rukoilla koko päivä teidän perheenne puolesta." Herra oli herät-
tänyt Toivon rukoilemaan ja vastasi pelastamalla Sinikan hengen ja antamalla meille
syvän rauhan.

Viesti Jeesukselle

Hädässään Martta ja Maria lähettivät viestin Jeesukselle - mikä oli mitä luonnollisin-
ta:

"Herra, sinulle rakas mies on sairaana."

On mielenkiintoista, että viestiin ei sisältynyt minkäänlaista pyyntöä. Se kertoi vain
tosiasiat. He tiesivät, millainen Jeesus on. He luottivat siihen, että Jeesus tulisi
apuun. Tässä on jotain olennaista rukouksesta. Uskossa on kysymys jäämisestä
toisen varaan, kun tietää kuka ja millainen tuo toinen on.

Rakkautta ilmaiseva sana, jota tässä käytetään on *fileo*, joka sisältää ajatuksen vah-
vasta tunnevaltaisesta liittymisestä toiseen.

Sinänsä ei toki ole väärin, jos me rukouksessa kerromme, miten meidän mielestäm-
me Jumalan pitäisi asioihin puuttua. Kyllähän Herra näkee ja tietää senkin. Eikä ole
väärin purkaa tuntojaan Herralle niin rehellisesti kuin vain osaa ja voi. Kyllä Herra
meidän nyrkin heristelymme kestää niin kuin Jobinkin. Mutta suurta uskoa ja luot-
tamusta kuvastaa rukous, joka jättää asiat Herran hoidettavaksi ei vai ikään kuin
hammasta purren sanoen: "Tapahtukoon kuitenkin Herran sinun tahtosi!" Muistam-
me kuinka alkuseurakunta rukoili, kun se tajusi, että edessä olisivat vainojen ajat ja
he pääsisivät niistä lopettamalla evankeliumin julistamisen:
*Ja nyt, Herra! Katso heidän uhkauksiaan ja anna palvelijoidesasi puhua täysin roh-
keasti sinun sanaasi. Ojenna kätesi, niin että sairaat parantuvat ja tunnustekoja ja
ihmeitä tapahtuu sinun pyhän palvelijasi Jeesuksen nimen kautta." (Apt. 4:29-30)*

Jordanin tuolla puolen 4-16

Sanansaattaja, joka oli itse asiassa myös esirukoilija, saapui Jeesuksen luo Jorda-
nin toiselle puolelle. Jeesuksen reaktio viestiin herätti ymmärrettävästi kysymyksiä
ja asetti muiden uskon koetukselle. Hän sanoi nimittäin:

*"Tämä tauti ei ole kuolemaksi, vaan Jumalan kunniaksi, että Jumalan Poika sen
kautta kirkastuisi."*

Lause *"tämä tauti ei ole kuolemaksi"* ei tarkoittanut, etteikö Lasarus olisi fyysisesti
kuollut. Hänhän kuoli. Itse asiassa Lasarus oli kuollut jo, kun viesti saapui Jeesuk-
selle. Toden näköisesti Lasarus kuoli pian sen jälkeen, kun viestinviejä lähti Beta-
niasta. Jeesus tarkoitti, että kuoleamalla ei olisi viimeistä sanaa. Hän tiesi, että Lasa-

rus oli kuollut. Matka Betaniasta Jeesuksen olinpaikkaan kesti kaksi päivää. Jeesus viipyi siellä vielä kaksi päivää. Kun Hän tuli Betaniaan, Lasarus oli ollut jo "neljä päivää kuollut". Joten Lasarus oli kuollut jo silloin kun viestin tuoja saapui. Siitä huolimatta Jeesus sanoi: "Tämä tauti ei ole kuolemaksi." Kuolemalla ei ollut viimeistä sanaa.

Kenellä sitten oli viimeinen sana? *"Tämä tauti ei ole kuolemaksi, vaan Jumalan kunniaksi, että Jumalan Poika sen kautta kirkastuisi."* Ajatus oli siis, että Lasarus oli kyllä fyysisesti kuollut, mutta tämä tosiasia loi tilaisuuden osoittaa Jumalan kunniaa, niin että Jumalan Poika kirkastuisi sen kautta.

Omistautuva rakkaus

Johannes lisäsi kertomuksen tähän kohtaan huomautuksen:

"Jeesus rakasti Marttaa ja hänen sisartaan sekä Lasarusta."

Lisäys oli välttämätön, koska se selittää seuraavan lauseen syyn:

"Kuultuaan tämän sairastavan hän viipyi vielä kaksi päivää siinä paikassa, missä oli."

Viipyminen oli siis rakkauden osoitus näitä kolmea sisarusta kohtaan.

Tässä kohden käytetty kreikan sana ei ole sama kuin jakeessa 3. Nyt käytetään sanaa *agapao*, joka ei ole tunnevaltaista rakkautta, vaan sellaista toisen hyväksi toimimista, joka perustuu harkintaan ja selkeään ajatteluun. *Agapao* sanan merkitys sisältää ajatuksen antaumuksellisesta omistautumisesta toisen hyväksi ja se sisältää siis paljon enemmän kuin vai tunnesiteen.

Jeesus siis omistautui Martalle, Marialle ja Lasarukselle. Ja juuri siitä syystä Hän ei pitänyt kiirettä, vaan jäi vielä kahdeksi päiväksi sinne, missä oli. Hän antoi kuolemalle riittävästi aikaa, ettei kenellekään jäisi mitään epäilyjä sitä, millaisen voiman ilmestymisestä oli kysymys, kun Jeesus herätti Lasaruksen.

Rakkaus ja Jumalan kunnia

Kun vastaukset meidän rukouksiimme näyttävät viipyvää, meidän on syytä pitää mielessämme kaksi asiaa. Ensiksikin Herra rakastaa meitäkin rakkaudella, jolla Hän omistautuu meidän asioihimme ja meidän elämäämme. Hänen rakkautensa on äärettömän suurta. Se mitattiin Golgatalla, kun Hän antoi oman elämänsä meidän hyväksemme. Siitä saamme vetää selkeät johtopäätökset:

Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssaan! (Room. 8:32)

Toiseksi vastatessaan rukouksiimme Herran päämäärä on aina Jumala kunnia kirkastaminen. Se voi merkitä meille lyhyessä juoksussa lisääntyviä vaikeuksia, sairauden kääntymistä pahemmaksi ja jopa kuolemaa, niin kuin Lasaruksen kohdalla. Kysymys ei kuitenkaan ole siitä, että Jumala nauttisi meidän kärsimyksistämme, vaan siitä, että se mikä koituu Jumalan kunniaksi koituu samalla myös meidän todelliseksi parhaaksemme. Älä siis murise Herralle, kun Hän vie sinua syvempään tuntemiseensa erilaisten ahdistustenkin kautta. Lopputuloksena on pyhitetty sydän, joka iloitsee saadessaan nähdä Herran kirkkauden suuruuden.

Kukaan uskova ei selviä ilman koettelemuksia. Siksi meidän kannattaa pitää mielessämme seuraavat sanat:

- *Emmekä ainoastaan siitä, vaan me kerskaamme myös ahdistuksista, tietäen, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä, kärsivällisyys koetuksen kestämistä ja koetuksen kestäminen toivoa. Mutta toivo ei tuota pettymystä, sillä Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu. (Room. 5:3-5)*
-
- *Isät kurittivat meitä vain muutamia päiviä varten, niin kuin he näkivät hyväksi, mutta Jumala kurittaa meitä tosi parhaaksemme, että pääsisimme osallisiksi hänen pyhydestään. Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi vaan murheeksi, mutta jälkepäin se antaa hedelmänään vanhurskauden ja rauhan niille, joita on sen avulla harjoitettu. (Hepr. 12:10-11)*
-
- *Siksi te riemuitsette, vaikka nyt, jos on tarpeen, vähän aikaa joudutte murehtimaan monenlaisissa koettelemuksissa, jotta teidän uskonne havaittaisiin koetuksissa kestäväksi, paljon kallisarvoisemmaksi kuin katoava kulta, joka sekin koetellaan tulesa, ja koituisi kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä. (1. Piet. 1:6-7)*

Voi olla, että kun koettelemus tulee toisensa jälkeen köy niin kuin Lea-vaimolleni, joka aiemmin oli rukoillut vapautusta koettelemuksista, mutta kun tuloksena oli yhä uusia ja lisääntyviä vaikeuksia, hänen rukouksensa muuttui: ”Herra tämä on ihan hyvä koettelemus minulle.”

Itse taas olen opetellut ajattelemaan: ”Ennen kysyin miksi juuri minulle tämä kaikki, mutta kun katselen muita Herran omia, jotka joutuvat kärsimään monenlaisia ahdistuksia, niin toisaalta ihmettelen, miksi minä olen päässyt näinkin vähällä, ja toisaalta kun minulle taas tulee uutta, niin toki minullekin, jos kerran muillekin Herran omille.” Kaiken taustalla on Herran suunnaton rakkaus, vaikka se ei ihan aina siltä tuntuisikaan.

Herran selitys

Jaksomme jälkeisessä osassa Jeesus kohtaa sekä Martan että Marian, jotka pe-
näävät selitystä Jeesuksen viipymiselle. Herra ei ikään kuin ryntää Lasaruksen hau-
dalle vain herättämään tämän kuolleista, vaan Hän ottaa Martan ja Marian tunne-
myrskyt vastaan ja opettaa heille jotain ratkaisevan tärkeää omasta itsestään Elä-
mänä ja Ylösnousemuksena ja he saavat selityksen Hänen menettelytavalleen. Si-
näkin, joka et nyt kykene vähääkään ymmärtämään, mitä Herra on sinun elämässä-
si tekemässä, saat kyllä aikanaan selityksen, joka saattaa yllättää sinut armon ih-
meellisyydellä.

Marialla ja Martalla olisi kyllä jo Jeesuksen aiemman opetuksen perusteella pitänyt
olla käsitys siitä, kuka ja millainen Jeesus on, mutta niin vain näyttää olevan, että
parhainkin opetus jää helposti pään tasolle ja uppoaa sydämiimme vasta sitten, kun
joudumme tavalla tai toisella kokemaan oman elämämme myrskyissä Herran konk-
reettisen avun.

Mutta palauttakaamme mieleemme, mitä Jeesus oli jo kuolemasta omilleen opetta-
nut:

- *Niin kuin Isä herättää kuolleet ja antaa elämän, niin myös Poika antaa elämän niille, joille hän tahtoo. (Joh. 5:21)*

- *Minun Isäni tahto on, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkinen elämä. Ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä." (Joh. 6:40)*
- *Mutta joka syö minun lihani ja juo minun vereni, sillä on iankaikkinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä. (Joh. 6:54)*
- *Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa." (Joh. 8:51)*
- *Isä rakastaa minua, koska minä annan henkeni ottaakseni sen takaisin. Kukaan ei sitä minulta ota, vaan minä annan sen itse. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se takaisin. Tämän käskyn minä olen saanut Isältäni." (Joh. 10:17-18)*
- *Minun lampaani kuulevat minun ääneni. Minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Minä annan heille iankaikkisen elämän. He eivät ikinä joudu hukkaan, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. (Joh. 10:27-28)*

Vaellusta valossa

Kahden päivän päästä hän sanoi:

"Menkäämme jälleen Juudeaan."

Juudea oli aluetta, jossa viha Jeesusta vastaan oli kiivainta. Siksi ei ole ihmeteltävää, että opetuslapset, jotka rakastivat Häntä ja halusivat suojella Häntä, esittivät protestin:

"Rabbi, äskettäin juutalaiset yrittivät kivittää sinua, ja taas sinä menet sinne!"

Jeesuksen vastauksessa on jälleen merkillinen majesteettillisuus. Hän kyllä tiesi juutalaisten vihan. Mutta sanoi:

"Eikö päivässä ole 12 tuntia? Päiväsaikaan liikkeellä oleva ei kompastu, sillä hän näkee tämän maailman valon. Mutta yöllä liikkuva kompastelee - eihän hänessä itessään ole valoa."

Häneen sovellettuna se tarkoitti. "Mene Juudeaan, eikä teidän tarvitse pelätä mitään. Siellä ei tapahdu mitään kompastumista ei onnettomuuksia. Vihamielisyys ei voi saavuttaa minua, ennen kuin minun hetkeni tulee. En vaella pimeydessä vaan valossa. En tee mitään kokeita. Voitte olla huolehti."

Meihin sovellettuna se tarkoittaa tietenkin sitä, että emme ole hetkeäkään elämästämme sattuman oikkujen heiteltävinä, vaan vain ja ainoastaan Jumalan johdatuksen ja varjeluksen alla, kun vaellamme Herran valossa. Herralla on täsmällinen aikataulu meidän elämäämme varten aivan samoin kuin Hänen omaa ajallista tehtävänsäkin varten. Meille on kuitenkin äärimmäisen tärkeää, että pysymme Herran suunnitelmassa ja aikataulussa. Se on mahdollista vain siten, että vaellamme valossa. Valossa vaeltaminen tarkoittaa sitä, että tuomme kaiken synnin, joka elämäämme taakoittaa aina nopeasti Jeesuksen "ristin juurelle" eli tunnustamme sen ja omistamme Hänen Golgatalla vuotaneen verensä tähden nopeasti uuden puhtauden.

Nukkuminen ja kuolema

Sitten Jeesus jatkoi:

"Ystävämme Lasarus nukkuu, mutta minä menen herättämään hänet."

Kun opetuslapset tulkitsivat sen tarkoittavan parantavaa unta, niin Jeesus laskeutui heidän ymmärryksensä tasolle ja sanoi:

"Lasarus on kuollut. Minä iloitsen teidän tähtenne siitä, etten ollut siellä, jotta te uskoisitte. Mutta menkäämme hänen luokseen."

Voi olla, että sisarukset olivat oikeassa, kun he ajattelivat, että jos Jeesus olisi ollut paikalla, Lasarus ei olisi kuollut. Mutta nyt Jeesus oli iloinen. Miksi? Siksi, että ope-

tuslasten usko pääsisi kasvamaan. Ilo ei ollut vain opetuslasten uskon vuoksi, vaan myös Martan, Marian ja Lasaruksen uskon tähden.

Se, mitä me kutsumme kuolemaksi, oli Jeesukselle nukkumista. Sanatarkasti "Lasarus on kuollut" pitäisi kääntää "Lasarus kuoli", koska verbimuoto on kertakaikkisen tapahtuman aoristi. Sen sijaan ilmaisu "hän nukkuu" on preesensissä, joka kuvaa jatkuvaa tilaa. Jeesus puhui siis Lasaruksen persoonallisuudesta sanan syvimmässä merkityksessä. Opetuslasten kielellä ilmaistuna Lasarus oli kyllä kulkenut läpi kertakaikkisen tapahtuman nimeltä kuolema, mutta hänen persoonallisuutensa ei ollut siitä muuttunut.

Jeesus ei käyttänyt ilmaisua "nukkua" kuolemasta niin kuin tämän päivän ihminen puhuessaan eufemistisesti ikiunesta jonkinlaisena kaunistelevana ilmaisuna rumasta ja pahasta asiasta. Täydellisenä ihmisenä ja täydellisenä Jumalan Jeesus näki saman aikaisesti sekä tämänpuoleisuuden ja sen tuonpuoleisuuden, jossa Lasarus sillä hetkellä oli. Jeesukselle, Jumalan Poikana, ei Lasaruksen herättäminen kuoleista – ruumiillinen ihme – ei ollut sen kummempi asia kuin meille nukkuvan kutsuminen valvetilaan. Ihme on Jeesukselle luonnollista.

Jeesuksen ruumiillisen ylösnousemuksen jälkeen seurakunnalle oli myös itsestään selvää nimittää ruumiillista kuolemaa sanalla "poisnukkuminen", koska Golgatan uhrilla kuoleman rangaistusluonne on poistettu.

*Veljet, emme tahdo teidän olevan tietämättömiä **poisnukkuneiden** osasta, ettette murehtisi niin kuin ne, joilla ei ole toivoa. Jos kerran Jeesus on kuollut ja noussut ylös, niin kuin uskomme, niin samalla tavoin Jumala myös on Jeesuksen kautta tuova **poisnukkuneet** esiin yhdessä hänen kanssaan. Tämän me sanomme teille Herran sanana: Me, jotka olemme elossa ja jääme tänne Herran tulemukseen, emme suinkaan ehdi **poisnukkuneiden** edelle, sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasuunan kuuluessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin. Sitten meidät, jotka olemme elossa ja olemme vielä täällä, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin, ja niin saamme aina olla Herran kanssa. (1 Tess. 4:13-17)*

Tuomaan päätös

Niin Tuomas, jota sanottiin Didymokseksi, sanoi toisille opetuslapsille: "Menkäämme mekin sinne kuolemaan hänen kanssaan."

Tuomas oli realistinen, jos nimittäin realismilla tarkoitetaan sitä, mitä todella on havaittavissa ja jätetään kuviosta pois Jumalan todellisuus. Hän tajusi ehkä paremmin kuin muut opetuslapset, että Jerusalemissa heidän edessään olisi Jeesuksen kuolema. Tietenkin sen asian Jeesus oli monia kertoja heille etukäteen sanonut, vaikka opetuslapset eivät olleetkaan ymmärtäneet sen jälkeen tulevaa ylösnousemusta. Realistina Tuomas tajusi, että Jeesuksen vihamiehille tuskin riittäisi Jeesuksen surmaaminen, vaan he ennemmin tai myöhemmin pyrkisivät tappamaan myös Hänen opetuslapsensa – niin kuin sitten historian saatossa Johannesta lukuun ottamatta tapahtuikin.

Tuomaan me tunnemme ylösnousemuksen epäilijänä, mutta pohjimmiltaan hän oli suuri sielu, joka rakasti syvästi Jeesusta. Hän halusi seurata Jeesusta vaikka kuolemaan asti, niin kuin muutkin opetuslapset. Tuomaan sanat kertovat, mitä hän sydä-

mestään sillä hetkellä tunsi, mutta hän ei vielä tuntenut omaa heikkouttaan. Opetuslapset eivät kykenisi seuramaan Jeesusta kuolemaan asti muuten kuin Pyhän Hengen voimalla.

Kun sitten pitkänperjantain tapahtumissa opetuslapset peloissaan pakenivat, luulen, että Tuomasta hävetti ehkä enemmän kuin muita, sillä juuri hänhän oli ehdottanut kulkemista Jeesuksen kanssa kuolemaan asti. Siksi hän ei pääsiäisiltana vielä kehdannut hakeutua muiden opetuslasten seuraan.

Meidän on ehkä oltava Tuomastakin realistisimpia ja tunnustettava: ”Herra kuulen, että Sinun omasi eri puolilla maailmaa kärsivät vainoa ja joitakin tapetaankin. Herra minua pelottaa, että jos joudun sellaisiin oloihin, peloissani kiellän Sinut. Siksi oi Herra, anna minulle Pyhä Henkesi jakamaan rohkeutta. Ole itse minun vierelläni, en selviä ilman Sinua.” Tähän rukoukseeni Herra vastaa sanassa: ”Älä pelkää! Minä olen sinun kanssasi joka päivä maailman loppuun asti.”

Hilja Tiilikaisen loppumetrit

Lopulta me joka tapauksessa joudumme oman ajallisen kuolemamme kohtaamaan, ellei Jeesus sitä ennen tule toista kertaa maan päälle noutamaan omiaan. Olin erään pitkäaikaisen lähettäjäme ja esirukoilijamme kuolinvuoteen äärellä. Tämä Hilja Tiilikainen Kuopiosta, suunnattoman uskollinen ja nöyrä Herran oma, oli eräänlainen sairauksien näyttely. Hän oli sairastanut tuberkuloosin, sittemmin syövän ja sydänsairauden. Viimeksi mainittuun hän sitten nukkui pois ja pääsi Herran luo. Viikkoa ennen kävin häntä sairaalassa tapaamassa ja luin hänelle hiukan muuttaen Joh. 17:24 seuraavasti:

”Isä, minä tahdon, että myös tämä Hilja, jonka olet minulle antanut, olisi kanssani siellä, missä minä olen, ja näkisi minun kirkkauteni, jonka sinä olet minulle antanut, koska olet rakastanut minua ennen maailman perustamista.”

Luettuani sen Hilja sanoi: ”Lue vielä kerran!” Ja niin toistin sen. Sitten hän pyysi minua lukemaan sen vielä kolmannen kerran. Hänen koko olemuksensa loisti. Hän tajusi, että lopulta kysymys ei ollutkaan hänen tai meidän rukouksistamme, vaan Jeesuksen rukouksesta, Jeesuksen tahdosta. Ja loppupäämäärä olisi selvä: Saamme olla Jeesuksen luona katselemassa Hänen kirkkauttaan.

Miten on Sinun laitasi?

Haluaisitko Sinä, että sinun rukouksiisi vastauksena olisi tuo sama: Nähdä Herran kirkkaus Hänen luonaan? Vai mitä sinä rukouksillasi haet tänään?